

РЕШЕНИЕ

№ 198

гр. Варна, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разглежда докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно гражданско дело № 20233100500005 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 вр. чл. 317 от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх. № 68893/07.10.2022г.** от „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД, с ЕИК 175201304 и седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 201, чрез пълномощника му юрисконсулт Б.М.Л. със съдебен адрес гр. Варна, ул. „Оборище“ № 13А, ет.5, срещу решение № 2883 от 26.09.2022г., изменено с определение № 12207/03.11.2022г. и постановено по гр. дело № 7062/2022г. на ВРС, ХLI-ви състав, с което са уважени предявените от П. А. Р., ЕГН ***** и адрес гр. Варна, ул. „А.К.“ *** срещу въззивника обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ, с които е признато за незаконно и отменено уволнението на въззиваемия, извършено от работодателя със заповед № 665/31.03.2022г., въззиваемият е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „шофьор, тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона, с място на работа гр. Варна“ и въззивникът е осъден да заплати на въззиваемия сумата от 12489.54 лв., представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа поради незаконно уволнение.

В жалбата е изразено становище за неправилност на обжалваното решение, като постановено при нарушение на материалния закон и процесуалните правила, необосновано и противоречащо на събраните

доказателства и при рефириране към неприложима в конкретния случай съдебна практика.

Въззивникът счита, че решението на съда не се основава на анализ на събраните факти и относимите правни норми, а отразява вътрешната предубеденост на решаващия състав. Оспорва извода на съда, че не „е възможно спирането на работата за конкретната дейност, която повече от 8 месеца не се осъществява в предприятието на ответника и за която не се предвижда да се изпълнява занапред“. Сочи, че в случая фактическата обстановка е именно такава и дали спирането е временно или постоянно, дали впоследствие предприятието е възстановило спряната дейност или я е преустановило напълно, са въпроси, които нямат значение за това дали ли е спиране на работата като обективен факт, касаещ извършеното уволнение. Намира за неотнормимо към правния спор и отправеното от работодателя запитване към ТЕЛК по чл. 333, ал. 1. т. 2 от КТ, което е ирелевантно към законосъобразността на прекратяването на трудовото правоотношение. Не е съгласен с мотива на съда, че ищецът не е бил уведомен за обявения престой за дейността управление на тежкотоварен автомобил - подвижна високоволтова лаборатория Мерцедес 16 тона със заповед № ЧР-113/04.03.2022г., тъй като няма такова нормативно вменено задължение на работодателя и същото няма отношение към законността на уволнението. Сочи, че съдът е приел за установен факт твърдение, което не е подкрепено с никакви доказателства и е неотнормимо към спора, а именно, че ищецът е изпълнявал възложени задачи през този период от 8 месеца, като се позовава на съдебна практика. Счита, че направеният от решаващия състав извод, че не е налице соченото основание за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца - спиране на работата за повече от 15 работни дни противоречи на факти, които същият съд е приел за установени. Отправеното искане е за отмяна на обжалваното решение и за постановяване на друго, с което да бъдат отхвърлени предявените искове. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата, в който е изложено становище за неоснователност на оплакванията срещу решението, което намира за правилно и законосъобразно. Счита, че в случая не дейността, а длъжността е закрита, тоест волята на работодателят е била да се съкрати щата. Развива подробни съображения относно приложимостта на основанието за уволнение по чл.328, ал.1, т.4 от КТ, като се позовава на съдебна практика. Изразява съгласие с извода на съда, че заповедта за уволнение е издадена в нарушение с чл.8 от КТ. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на сторените по делото разноски.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството е образувано по предявени обективно кумулативно съединени искове по чл. 344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ от П. А. Р. срещу „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД, в евентуалност е предявен иск с правно основание чл.222, ал.1 от КТ вр. чл. 56, ал.1 от КТД.

Ищецът твърди, че с трудов договор от 22.11.2013г. е назначен в ответното дружество на длъжност „Шофьор, тежкотоватен автомобил - 12 и повече тона - лаборатория Мерцедес 16 т.", с код по НКПД 83322005. Трудовото правоотношение е изменяно с допълнителни споразумения от 22.05.2014г., 27.10.2014г., 04.05.2015г. и 18.08.2020г. Със заповед № 665/31.03.2022г. на изпълнителния директор на ответното дружество трудовото правоотношение с ищеца е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ, считано от момента на връчване на заповедта - 05.04.2022г. В заповедта е посочено, че е обявен престой от 07.03.2022г. за дейността управление на тежкотоварен автомобил - подвижна високоволтова лаборатория Мерцедес 16 тона в структурно звено „Подвижна високоволтова лаборатория" - гр. Варна.

Ищецът твърди, че в периода от 07.03.2022г. до връчване на заповедта дружеството му е възлагало множество задачи - да управлява различни служебни автомобили, които следвало да закара до сервиси, да превозва служители до определени места, да води автомобили за смяна на гуми. Ищецът разполагал със специален чип за управление на автомобил с № 5100001848A5701 и при всяко качване на служебен автомобил се записвало кой го управлява.

Ищецът останал изненадан от обявения престой за дейността управление на тежкотоварен автомобил. Сочи, че подвижната лаборатория е преместена в по-малък автомобил, който можел да се управлява със свидетелство за управление на МПС категория В. Счита, че дейността на подвижната лаборатория е продължила с други автомобили, а работата в звеното и самата дейност не са спирани.

С експертно решение № 2330 от зас. № 119/13.10.2021г. на ищеца е призната 60% трайно намалена работоспособност за срок от 2 години с диагноза хипертонично сърце със застойна сърдечна недостатъчност. Ищецът е временно неработоспособен за периода от 30.03.2021г. до 09.09.2021г. Възможността ищецът да работи като шофьор на тежкотоварен автомобил следвало да се прецени от Транспортна областна лекарска експертна комисия (ТОЛЕК), като преглед е насрочен за 21.04.2022г., с оглед на което ищецът следвало да бъде трудоустроен на подходяща за състоянието му длъжност.

На 09.11.2021г. работодателят е направил запитване за произнасяне по чл.333, ал.1, т.2 КТ за освобождаване на ищеца поради съкращаване на щата. С експертно решение № 2919 от зас. № 144/233.11.2021г. ТЕЛК е отговорил, че има противопоказания за прекратяване на трудовото правоотношение и е посочено, че ищецът е насочен към ТОЛЕК за преценка възможността да работи като шофьор на тежкотоварен автомобил. Това сочело намерението на работодателя да освободи работника поради съкращаване на щата.

Ищецът намира уволнението за незаконосъобразно, поради липса на престой на дейността звеното за посочения в заповедта период, като сочи и че той не е бил в престой през този период. Счита, че основанието за уволнение е приложено при заобикаляне на закона и злоупотреба с право - за да се избегне задължението за извършване на подбор и предварителната закрила по

чл.333 КТ.

В срока по чл.131 от ГПК по делото е постъпил отговор от ответната страна, с който се оспорват предявените искиове като допустими, но неоснователни.

Не отрича, че по силата на трудов договор от 2013г. ищецът е заемал длъжността „Шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона – лаборатория Мерцедес 16 тона, с място на работа ЕСО ЕАД, Дирекция „Експлоатация и ремонт на преносна мрежа“, отдел „Силови трансформатори, група „Подвижна високоволтова лаборатория за измерване“ – гр. Варна. Сочи, че какви са били основните функции и задължения на ищеца съгласно длъжностната характеристика към трудовия му договор. Излага, че подвижната високоволтова лаборатория (ПВВЛ) Мерцедес 16 тона била закупена през 1995г. Измервателните уреди и високоволтовата част били разположени на полуремарке, теглено от седлови влекач, като за осигуряване на необходимите габарити при изпитанията бил монтиран кран зад шофьорската кабина. Цялата композиция била с дължина 14 м., височина 3.80 м. и тегло 18000 кг. Управлението на този тежкотоварен автомобил следвало да се извършва от лице, притежаващо свидетелство за управление на МПС категория „С+Е“. Поради моралното и техническо остаряване на описаната подвижна лаборатория, през 2020г. е взето решение от ръководството на ответното дружество да закупи нова подвижна високоволтова лаборатория. След провеждане на обществена поръчка била доставена и приета на 18.03.2021г., а след това и въведена в експлоатация нова мобилна лаборатория. Необходимата апаратура за обезпечаване на изискваните електрически измервания на новата мобилна лаборатория била монтирана в товарен ван с допустимо общо тегло 3500 кг., като управлението му можело да се извършва от лице, притежаващо свидетелство за управление на МПС категория „В“, каквато притежавали двамата инженери, работещи в лабораторията. Със заповеди от 22.03.2021г. е дадено право на Д.М.М. - ръководител ПВВЛ да управлява автомобил Мерцедес Спрингер с рег. № СВ 7526 СК и автомобилът е зачислен на Д.К.К. на длъжност „Инженер ВВИ“. С доклад с вх. № ЦУ-ВтрД-333/12.04.2021г. до изпълнителния директор на дружеството били направени предложения за промени в организацията на работата на подвижната високоволтова лаборатория към отдел „Силови трансформатори“ на ЕСО АД, по които са предприети съответни действия след разрешение от изп. директор. След въвеждане в експлоатация на новата мобилна високоволтова лаборатория, старата лаборатория е изведена от експлоатация, като ремаркетото, в което била разположена измервателната апаратура е откачено от влекача. Ремаркетото с ПВВЛ останало в склада на ЕСО АД в гр. Варна, а влекачът е прехвърлен от Мрежови експлоатационен район Варна /МЕР Варна/ в Мрежови експлоатационен район Пловдив /МЕР Пловдив/, поделения на ЕСО ЕАД, за да се ползва там за други нужди. С приемо- предавателен протокол от 17.06.2021г. влекачът е предаден на автомонтъор от МЕР Пловдив. След прехвърляне в МЕР Пловдив е направен опит влекачът да се използва за теглене на мобилна установка за преработка на трансформаторно масло, но мощността му се оказала недостатъчна. Взето

е решение влякът да се преустрои в товарен бордови автомобил, за което била организирана обществена поръчка.

Ответникът поддържа, че за него, като работодател, е налице преустановяване на дейността управление на тежкотоварен автомобил - подвижна високоволтова лаборатория Мерцедес 16 тона в структурно звено „Подвижна високоволтова лаборатория“, т.е. налице е преустановяване на извършваната от ищеца дейност, която той трябвало да изпълнява съгласно трудовия му договор и длъжността характеристика. В тази връзка е издадена заповед № ЧР-113/04.03.2022г., с която е обявен престой за дейността управление на тежкотоварен автомобил - подвижна високоволтова лаборатория Мерцедес 16 тона в структурно звено „Подвижна високоволтова лаборатория“, считано от 07.03.2022г.

Изложените от ищеца обстоятелства, свързани със здравословното му състояние намира за неотнормими към спора, тъй като при уволнение поради спиране на работата за повече от 15 работни дни, работникът не се ползва със защита по чл.333, ал.1 КТ. Неотнормими към спора се явявали и твърденията на ищеца за изпълнение на задачи, възлагани му от служители на ЕСО ЕАД, различни от прекия му ръководител и несвързани с осъществяване на неговите задължения съгласно трудовия договор и длъжността му характеристика. Обстоятелството, че ищецът е извършвал друга работа през времето на престоя не опровергавал факта на спирането на възложената с трудовия договор работа. Ответникът моли за отхвърляне на предявените искове и претендира присъждане на направените по делото разности.

С обжалваното решение са уважени предявените искове с правно основание чл.344 от КТ, като първоинстанционният съд е приел, че не са били налице условията за приложението на разпоредбата на чл.328, ал.1, т.4 от КТ, както и че уволнителната заповед е издадена в нарушение на чл.8 от КТ.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С протоколно определение от 12.09.2022г. е прието за безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване, че по силата на трудов договор от 2013г. ищецът е назначен на длъжност „Шофьор, тежкотоварен автомобил - 12 и повече тона - лаборатория Мерцедес 16 т.“ в ответното дружество; със заповед № 665/31.03.2022г. на изп. директор на ответното дружество трудовото правоотношение е прекратено на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ -

спиране на работа за повече от 15 работни дни, както и че подвижната високоволтова лаборатория е преместена в по-малък автомобил, за управлението на който е необходимо свидетелство за управление на МПС категория „В“. Обявените за безспорни факти и обстоятелства се установяват от представените от страните писмени доказателства: трудов договор № 263/22.11.2013г. /л.8-9/, допълнителни споразумения между страните за изменение на трудовия договор /л.10-15/, длъжностна характеристика за заеманата от ищеца длъжност /л.16-18/, заповед № 665/31.03.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ /л.7/, договор № МЕР-ВН-ДОГ-55/28.09.2020г. /л.43-60/, протокол за извършена регистрация в КАТ - София на специализиран автомобил /л.61/ и приемо-предавателен протокол от 18.03.2021г. /л.63/.

Между страните липсва спор и относно размера на brutното месечно трудово възнаграждение на ищеца за последния пълен работен месец /2081,59 лева/; че ищецът е бил приет за член на НФЕ към КНСБ и по отношение на трудовото му правоотношение са приложими разпоредбите на Колективен трудов договор, който е в сила за периода от 01.01.2022г. до 31.12.2023г., както и че на 13.06.2022г. по банкова сметка на ищеца, ответното дружество е превело сума в размер на 3483.54 лева. Тези факти и обстоятелства се потвърждават и от представените писмени доказателства: фиш за работна заплата на ищеца за м. март 2022г. /л.32/, молба от 05.01.2022г. от ищеца за приемане за член на НФЕ към КНСБ /л.108/, заповед № ЧР - 231/13.05.2022г. за изплащане на обезщетение е размер на brutно трудово възнаграждение за два месеца /л.109/ и фиш за възнаграждение на ищеца за м. май 2022г. /л.110/.

С експертно решение № 2330 от заседание № 119/13.10.2021г. на втори състав на ТЕЛК Общи заболявания към МБАЛ „Св. Анна“ Варна на ищеца е определена 60% трайно намалена работоспособност за срок до 01.10.2023г. /л.27-28/.

По повод запитване от работодател за произнасяне по чл.333, ал.1 КТ е постановено експертно решение № 2919/23.11.2021г. на ТЕЛК Общи заболявания към МБАЛ „Св. Анна“ Варна, в което е прието наличието на противопоказания за прекратяване на трудовите правоотношения с ищеца /л.29-30/. В мотивната част на експертното решение е посочено, че ищецът е насочен към ТОЛЕК за преценка възможност да работи като шофьор на тежкотоварен автомобил.

В проведеното на 12.09.2022г. открито съдебно заседание ищецът представя служебна бележка, издадена на 08.09.2022г. от Дирекция „Бюро по труда“ гр. Варна, в която е посочено, че в периода от 06.04.2022г. до издаване на служебната бележка е регистриран като безработно, активно търсещо работа лице /л.112/. В същото съдебно заседание процесуалният представител на ищеца е представил в оригинал трудовите книжки на ищеца, в които след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответното дружество не са вписани следващи трудови правоотношения.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Съобразно действащото трудово законодателство е възприет принципа за законоустановеност на основанията за уволнение, което означава, че работодателят може да упражни потестативното си право да прекрати трудовия договор само при съблюдаване на определени фактически състави, въздигнати от законодателя като предпоставки за уволнение. Законодателят е определил лимитивно основанията, затова работодателят може да прекрати трудовия договор само на някое от изрично предвидените в КТ основания, с или без предизвестие. Уредбата на прекратяване на трудовите правоотношения по инициатива на работодателя на безвиновните основания за уволнение се регламентира от съставите на чл. 328, ал. 1 от КТ т. 1 - 12. Основанията за уволнение представляват определени от закона юридически факти, възникнали след сключването на трудовия договор, при наличието на които уволнението може да бъде извършено.

Съгласно разпоредбата на чл.328, ал.1, т.4 от КТ работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по чл. 326, ал. 2, при спиране на работа за повече от 15 работни дни. Прекратяването на трудовия договор на посоченото основание е обективно и безвиновно, което предпоставя необходимост работодателят да докаже единствено факта на спиране на работата в рамките на законоустановения срок. В трайната практика на ВКС се приема, че изискването за законност на уволнението по чл. 328, ал. 1, т. 4 КТ е спиране на работата за период повече от 15 работни дни, като спирането на работата е обективен факт и означава временно преустановяване дейността на предприятието поради организационно-технически или икономически причини, без да е от значение конкретното им проявление /в този смисъл решение № 298/28.10.2014г. по гр.д. № 977/2014г. на ВКС, IV г.о.; решение № 38/04.03.2015г. по гр. д. № 3695/2014г. на ВКС, IV г.о., постановени по реда на чл. 290 ГПК/. Приема се, че престоят за съответния период е обективният критерий за преценката спрян ли е работата, като е без значение за съществуването му е дали работникът е бил задължен по чл. 173, ал. 7, т. 1 КТ да ползва платен годишен отпуск или работодателят му е предложил да ползва неплатен отпуск по чл. 160 КТ, дали, поради престоя, му е възложено да изпълнява временно друга работа, или е получавал обезщетение за престой по чл. 267 КТ. Спирането на работата по смисъла на чл. 328, ал.1, т. 4 КТ означава пълното преустановяване дейността в съответния цех, поделение или друго обособено звено на предприятието при пълно преустановяване на извършваната дейност за съответния период на предприятието, поради което при уволнение на това основание не е предвидено и задължение за подбор по чл. 329 КТ, нито закрила по чл. 333 КТ /в този смисъл решение № 298 от 28.10.2014г. по гр.д. № 977/2014г. на IV г.о. ВКС/. В съдебната практика се приема също, че при оспорване на законосъобразността на уволнението работодателят е този, който трябва да установи съществуването на причините за спирането на работата, даващи му правото да прекрати трудовите договори на работниците или служителите на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 КТ.

В конкретния случай е безспорно, че ищецът е бил водач на тежкотоварен автомобил в предприятието на ответника и по конкретно в

звено „Подвижна високоволтова лаборатория" - гр. Варна. Няма спор между страните, че този тежкотоварен автомобил е изведен извън употреба, поради амортизирането му и преместване на ПВВЛ в нов автомобил. По делото, обаче, липсват ангажирани доказателства за пълното преустановяване на дейността на структурното звено, в което е работил ищеца. Напротив, от събраните по делото доказателства се установява, че дейността на звеното не е преустановявана изобщо. След закупуване на новия лекотоварен автомобил „Мерцедес Спрингер“, ПВВЛ е преместена в него, автомобилът е зачислен на един от двамата инженери в звеното, а на ръководителя му е дадено право да управлява автомобила. Всъщност, няма и такива твърдения на ответника. Последният последователно твърди, че е налице преустановяване дейността управление на тежкотоварен автомобил - подвижна високоволтова лаборатория Мерцедес 16 тона, в какъвто смисъл е и заповедта от 04.03.2022г., с която е обявен престой на тази дейност от 07.03.2022г. Недопустимо е работодателят да обявява престой за управлението на конкретен автомобил и по този начин да се опитва да създава условия за приложението на чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ по отношение на конкретен работник от предприятието или от структурно звено в него. Както бе посочено по-горе, процесното основание за прекратяване на ТПО се отнася до пълното прекратяване дейността на предприятието или на негово поделение, а не на отделен работник. Такава възможност е предвидена единствено с разпоредбата на чл. 120в от КТ, но конкретния случай не е такъв. Преустановяване на дейността на управлението от ищеца автомобил е основание за съкращаване на щата, в какъвто смисъл е и докладната на директора на Дирекция „ПЕЕ“ от 12.04.2021г. В тази насока са и предприетите действия на работодателят, който е отправил запитване до ТЕЛК за наличието на противоположения за прекратяване на ТПО с ищеца. Едва след получаване на отрицателен отговор от компетентния здрав орган, работодателят е обявил заповедта за престой, което е индигия за нарушение на разпоредбата на чл.8 от КТ.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че в случая не са налице предвидените в закона предпоставки за прекратяване на трудовото правоотношение на и извършеното на това основание уволнение е незаконосъобразно.

Основателността на главния иск обуславя извод за основателност и на иска с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ за възстановяване на възвизаемата на заеманата преди уволнението длъжност „шофьор, тежкотоварен автомобил - 12 и повече тона - лаборатория Мерцедес 16 т."

По отношение на иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 вр. чл. 225, ал.1 от КТ настоящият съдебен състав намира следното: Признаване на уволнението на работника за незаконно и неговата отмяна е предпоставка за присъждане на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ. Освен това е необходимо наличието на подлежаща на обезщетение вреда и причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на работника без работа. Следователно, в тежест на ищеца е да докаже, че е останал незащетен по трудово правоотношение след незаконното уволнение за претендирания период. Пред

първоинстанционния съд е представен оригинал от трудовата книжка на ищеца, от която е установено, че последният не е започнал друга работа след процесното уволнение. Установеното обосновава извод за основателност и на този иск.

Като е достигнал до идентични правни изводи първоинстанционният съд е постановил правилен и законосъобразен акт, който следва да бъде уважен изцяло.

Съобразно отправеното искане и на основание чл.78, ал. 3 от ГПК въззивната страна следва да заплати на процесуалния представител на въззиваемия сторените разноси за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 2100 лв. Релевираното възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за представителство пред въззивната инстанция се преценя като неоснователно, доколкото същото е в минималните размери по чл.7, ал.1, т.1 и чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1/09.07.2004г., в редакцията □ към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие – 17.01.2023г.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 2883 от 26.09.2022г., изменено с определение № 12207/03.11.2022г. и постановено по гр. дело № 7062/2022г. на ВРС, XLI-ви състав.

ОСЪЖДА „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД, с ЕИК 175201304 и седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 201 да заплати на П. А. Р., ЕГН ***** и адрес гр. Варна, ул. „А.К.“ *** сумата от **2100 лв. /две хиляди и сто лева/**, представляваща направените съдебно деловодни разноси пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____